

Sygn. akt II CSK 721/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A.W.
przeciwko Z.K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 19 maja 2017 r., sygn. akt XV Ca [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący, chociaż wskazuje, że opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., to nie formułuje żadnego zagadnienia prawnego ani nie wskazuje na poważne wątpliwości dotyczące wykładni konkretnego przepisu prawa, a w uzasadnieniu wniosku odnosi się wyłącznie do przesłanki z punktu czwartego.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji nieskonkretyzowanych przepisów postępowania i nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacji, co spowodowało, że nie ustalił on stanu faktycznego i nie dokonał oceny materiału dowodowego. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej

analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Skarżący w swym wywodzie nie wskazuje, które zarzuty apelacji nie zostały rozpoznane, pomija motywy Sądu drugiej instancji, z których wynika, że zaaprobował i przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego oraz pomija to, że wskazany przez Sąd odwoławczy mankament uzasadnienia Sądu pierwszej instancji stanowił jego niewielki fragment, który dotyczył innej sprawy i został w nim omyłkowo umieszczony, co nie miało wpływu na możliwość kontroli instancyjnej i oceny pozostałej części motywów. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego w świetle treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

ał